

Skatteministeriet

27. februar 2018
J.nr. 18-0183770

Til Folketinget – Skatteudvalget

Hermed sendes svar på spørgsmål nr. 242 af 14. februar 2018 (alm. del). Spørgsmålet er stillet efter ønske fra ikkemedlem af udvalget (MFU) Karina Aadsbøl (DF).

Karsten Lauritzen

/ Søren Schou

Spørgsmål

Ministeren bedes redegøre for ligningslovens § 9 D, herunder kriterierne for at få befordringsfradraget, og om gigtpatienter og epileptikere er omfattet. Ministeren bedes i svaret give eksempler på, hvornår man kan og hvornår man ikke kan få fradraget.

Svar

SKAT har oplyst følgende, som jeg skal henholde mig til:

”Vedrørende ligningslovens § 9 D

Hvis en skattepligtig godtgør, at han eller hun på grund af varigt nedsat funktionsevne eller kronisk sygdom har særlige udgifter til befordring mellem hjem og arbejdsplads, er den skattepligtige berettiget til at foretage fradrag herfor efter ligningslovens § 9 D.

Fradraget kan opgøres enten på baggrund af Skatterådets kilometersatser for erhvervs-mæssig kørsel i egen bil eller på baggrund af de faktiske udgifter hertil, herunder afskrivninger.

Den skattepligtige behøver ikke at have tilladelse til invalidebil for at få fradraget, men det er en betingelse, at den skattepligtige er kronisk syg, eller har varigt nedsat funktionsevne.

Det er også en betingelse, at den skattepligtige godtgør, at han eller hun har særlige udgifter til befordring som følge af den kroniske sygdom eller invaliditeten. Det er i den forbindelse udgangspunktet, at det skal være nødvendigt at anvende egen bil, idet det som følge af sygdommen ikke er muligt at anvende offentlig transport.

Af retspraksis fremgår, at en lægefaglig vurdering tillægges særlig betydning ved vurderingen af, om betingelserne er opfyldt i det konkrete tilfælde.

Gigtpatienter og epileptikere

Gigtpatienter og epileptikere vil kunne få fradrag efter ligningslovens § 9 D, hvis sygdommen i det konkrete tilfælde er af en karakter, så den kan anses for kronisk og samtidig medfører, at det er nødvendigt, at den pågældende afholder særlige udgifter til befordring mellem hjem og arbejdsplads. I den forbindelse vil en lægefaglig vurdering som ovenfor nævnt blive tillagt særlig betydning.

Eksempler

Landsrettens afgørelse i SKM2005.75.VLD er eksempel på et tilfælde, hvor den skattepligtige ikke kunne få fradrag efter ligningslovens § 9 D, selvom den skattepligtige ubestridt var kronisk syg som følge af en hjertelidelse og en psykisk lidelse.

Landsretten lagde navnlig vægt på en læges forklaring og erklæringer, hvorefter det efter en lægelig vurdering ikke var nødvendigt, at den skattepligtige kørte i egen bil, men alene en hensigtsmæssig disposition af hensyn til den skattepligtiges privatliv.

Landsskatterettens afgørelse i SKM2016.177.LSR er eksempel på et tilfælde, hvor den skattepligtige kunne få fradrag efter ligningslovens § 9 D.

Det var ubestridt, at den skattepligtige var invalid som følge af et trafikuheld. Den skattepligtige var godkendt til invalidevogn, og af den lægefaglige vurdering fremgik, at patienten som følge af det generelle funktionsniveau og specielt gangdistancen, der var nedsat til 300 meter, ikke kunne anvende offentlige transportmidler på grund af invaliditeten.

Landsskatteretten fandt derfor, at den skattepligtige var berettiget til fradraget.”

For god ordens skyld er de nævnte afgørelser vedlagt som bilag til dette svar.